



Ալեքսանդր Ճատուրյան

Մատաղ կրծքում սիրտ գգայուն . . .

Մատաղ կրծքում սիրտ գգայուն,

Ոսկի հույսեր կրծքի տակ.

Պայծառ դեմքին աչեր փայլուն.

Աչերի մեջ սիրո կրակ.

Թե ժպտում է գարնան քնքուշ

Վարդ է բացվում շրթունքին.

Թե խոսում է ձայնիկն անուշ

Կախարդում է իմ հոգին...

Եվ ամեն ժամ, երբ տեսնում եմ

Այդ նազելի էակիս,

Ես վառ սիրով փայփայում եմ

Նստած ես իմ ջերմ կրծքիս,

Ինձ թվում է, թե մահ չկա՛,

Մահու ժամն է լոկ երազ.

Եվ չեմ ուզում ես հավատալ,

Թե կյանքն ունի և՛ օրհաս...

16 փետրվարի 1895 թ.

Մոսկվա